

[Thorvil Kristensen.]

Denne uro stammer hovedsagelig fra, at der har været tre slags gamle. Der var dem, der fik aldersrente, dem, der fik tjenestemandspension, og dem, der ikke fik noget af det offentlige, men måtte leve på deres egen opsparing eller på anden vis. Der bliver desværre stadig ved at være tre kategorier. Jeg erkender — det er selvfølgelig en af de ting, man opnår ved den store merudgift, der nu vedtages — at afstanden mellem dem bliver lidt mindre. Aldersrenten bliver forhøjet og bliver vel mere acceptabel for en hel del mennesker, der ved, at den får navneforandring til folkepension.

Men der bliver stadig ved at være tre kategorier. Tjenestemandspensionen vil stadig selv for de lavere kategorier være væsentlig højere end den til folkepension omdøbte aldersrente. Hvad angår de andre, vil der også stadig være to kategorier. De har nu samme navn, de hedder allesammen folkepensionister, men der vil i realiteten være to slags folkepensionister. Der vil være dem, som får mindstebeløbet, og dem, som får maksimumsbeløbet. Det er her i København henholdsvis godt 1 000 kr. og godt 5 000 kr. Der vil stadig være to slags mennesker med helt forskellig stilling, og det bliver meget svært i fremtiden at få denne opdeling fjernet.

Man har forsømt en god lejlighed til at ordne tjenestemændenes pensionsordning samtidig med den øvrige alderdomsforsorg, hvilket den højtærede finansminister ved første behandling erklærede sig villig til at medvirke til som svar på mit indlæg. Det er nu ikke sket, en god lejlighed er gået tabt. Jeg tror, at det ville have været i tjenestemandsstændens velforståede interesse at have benyttet denne lejlighed til at få statspensionsordningen lavet om, sådan at den i højere grad kom til at hvile i sig selv og i højere grad kom til at ligne de pensionsordninger, man i stigende grad får i det private erhvervsliv, for der er desværre i visse kredse af befolkningen ved at opstå en uvilje mod tjenestemandsstændet, en uvilje, som man burde fjerne ved at ændre en pensionsordning, der på grund af inflationen er blevet til noget andet, end den var tænkt at være.

Og hvad angår forskellen mellem de to slags folkepensionister — man kunne måske

kalde dem med de 5 000 kr. „maksimalpensionister“ og dem med de 1 000 kr. „minimumspensionister“ — bliver det også svært at få den kløft fjernet nogensinde; for hver gang der i fremtiden vil blive stillet krav om at forhøje minimumsbeløbet på de 1 000 kr., vil det let avle et krav om, at så skal de 5 000 kr. også forhøjes, og så er man lige vidt, hvad forskellen angår. Der ligger vistnok desværre heri en vis kilde til politiske krav i fremtiden. Man kunne ellers have håbet, at når nu sådan en ordning blev vedtaget, kunne vi blive fri for den usmægtelige appelleren til stemmerne i aldersrentespørgsmålet, som vi har oplevet i de senere års valgkampe. Jeg håber, den bliver afdæmpet i hvert fald i de kommende år. Jeg synes, der er grund til at sige, at der intet er, der tyder på, at vort lands økonomi i de nærmest kommende år vil gøre det rigtigt at gå videre. Der bør derfor lyde en røst i retning af, at nu skal man holde igen på dette område. Den burde have lydt fra regeringen, men da den ikke har lydt derfra, er vi andre nødt til at gøre arbejdet.

Dette får mig til slut til at gøre et par bemærkninger om ordningens finansiering. En af de ting, der gør én betænkelig ved det skete, er dette, at der ikke er opnået nogen betryggende overenskomst vedrørende finansieringen af det, der nu gennemføres. Jeg for min del mener, det havde været rigtigere, sådan som det var foreslået i det oprindelige regeringsforslag, at opkræve et folkepensionsbidrag, der dækkede hele udgiften plus en vis overdækning af hensyn til den forbrugsforøgende virkning. Det har man ikke fastholdt, man har i stedet for besluttet, at en del af folkepensionen skal finansieres ved besparelser, og derfor har vi haft de lange forhandlinger om besparelser i finansudvalget nu i sommer.

Der er grund til at understrege, at disse forhandlinger kun delvis og vistnok i mindre udstrækning, end det er offentligheden bekendt, har drejet sig om folkepensionens finansiering. Forholdet er det, at den højtærede finansminister her i foråret udtalte, at vi af hensyn til den almindelige økonomi, for at fastholde det budgetterede overskud på finansloven, burde gennemføre besparelser på ca. 100 mill. kr. i indeværende finansår, og han udtalte som sin opfattelse, at stillingen ville være omtrent den samme